

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní JUDr. Zuzanou Šmídovou ve věci

žalobce: **MUDr. D. R.** narozený [redacted]
bytem [redacted],
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Jelínkem
sídlem Praha 1, Valentinská 56/11,

proti
žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**,
sídlem Praha 2, Vyšehradská 16/424,
za níž před soudem jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42

o zaplacení částky 30 000 Kč

takto:

- I. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci částku 12 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do částky 18 000 Kč se žaloba **zamítá**.
- III. Žalobce **je povinen** nahradit žalované na nákladech řízení částku 570 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou došlou soudu dne 10. 3. 2015 domáhal na žalované původně zaplacení částky v celkové výši 108 254 Kč a náhrady nákladů řízení. Žalobce předmětnou částku požaduje jednak jako náhradu škody, jednak jakožto zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu – obojí dle zákona č. 82/1998 Sb. V žalobě tvrdí, že byl vzat do vazby usnesením Okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. [REDACTED] za současného konstatování existence vazebních důvodů dle § 67 písm. a), písm. b) trestního řádu. Dne 5. 4. 2013 byla na žalobce podána ke Krajskému soudu v Praze obžaloba pro trestný čin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. Usnesením ze dne 30. 4. 2013, č. j. [REDACTED] rozhodl Krajský soud v Praze o ponechání žalobce ve vazbě z důvodu § 67 písm. a) trestního řádu (vazba útěková) a zároveň zamítl žádost obviněného o propuštění z vazby. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 10. 6. 2013, sp. zn. [REDACTED] stížnost obviněného proti usnesení Krajského soudu v Praze zamítl. Žalobce podal proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013 ústavní stížnost. Ústavní soud nálezem ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. [REDACTED] konstatoval, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013 byla porušena základní práva stěžovatele podle článku 36 odst. 1 a článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a následně Ústavní soud zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013. Až usnesením ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. [REDACTED] zrušil Vrchní soud v Praze usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, když se dle žalobce ztotožnil s právním názorem Ústavního soudu a zrušené rozhodnutí a řízení jemu předcházející seznal nezákonným. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. [REDACTED], bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013, číslo jednací [REDACTED] a znovu bylo rozhodnuto tak, že se žalobce propouští z vazby na svobodu a vazba se nahrazuje podle § 67 písm. a) trestního řádu přijetím písemného slibu žalobce a současným vyslovením dle dle probačního úředníka. Mimo to byla žalobci stanovena povinnost dostavovat se dle pokynů probačního úředníka do střediska Probační a mediační služby ČR příslušné podle místa trvalého bydliště, a konečně bylo žalobci uloženo omezení spočívající v zákazu vycestování z území České republiky do zahraničí s povinností odevzdat Krajskému soudu v Praze veškeré cestovní doklady. Vazba žalobce tak trvala od [REDACTED] do [REDACTED]. S ohledem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. [REDACTED] a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. [REDACTED] byla vazba žalobce minimálně od [REDACTED] nezákonná. Žalobce v této souvislosti požaduje po žalované 1) náhradu nemajetkové újmy, která mu byla uzpůsobena ponižujícím zacházením ze strany státních orgánů ve formě nezákonného a bezdůvodného spoutání při eskortě na hlavní líčení ve dnech 7. 8. 2013 a následujících, dále 2) nárok na nemajetkovou újmu způsobenou mu v důsledku nezákonného trvání zákazu vycestování z České republiky, dále 3) nárok na náhradu škody vzniklé žalobci v důsledku nákladů na právní zastoupení v době jeho nezákonné vazby a konečně 4) náhradu ušlého zisku za čas promeškaný v důsledku povinných návštěv střediska Probační a mediační služby v době nezákonného trvání této uložené povinnosti.

K nároku na náhradu nemajetkové újmy spočívající v dehonestaci žalobce v celkové výši 30 000 Kč žalobce uvádí, že ještě před zahájením hlavního líčení ve své věci žádal Krajský soud v Praze dne 29. 7. 2013 a následně též Ministerstvo spravedlnosti ČR, Generální ředitelství Vězeňské služby ČR a Vězeňskou službu ČR a Vazební věznici Praha - Ruzyně o eskortu k hlavnímu líčení bez použití donucovacích prostředků – pout. Na žádost žalobce však žádná z oslovených institucí neodpověděla a žalobce byl ke každému jednání hlavního líčení vlečen v poutech před přítomnou veřejností a objektivy kamer médií. Dle žalobce kompetentní orgány – zejména Krajský soud v Praze nezohlednily při způsobu zacházení se žalobcem osobu žalobce, trestnou činnost, které se měl dopustit, ani bezproblémový výkon vazby. Žalobce má za to, že použití donucovacích prostředků (pout) při eskortě k hlavnímu líčení bylo nedůvodné a s ohledem na mediální pozornost, která je věnována tomuto trestnímu řízení též ponižující a dehonestující. Žalobce se výkonu vazby dobrovolně podroboval, nebyl agresivní, nekladl odpor a ani z chování žalobce, ani z povahy jeho údajné trestné činnosti nebylo možno usuzovat na jeho úmysl způsobovat sobě či jiným osobám zranění nebo škodu. Žalobce v této souvislosti podotýká, že byl během své vazby 2 x přítomen jednání poslanecké sněmovny, aniž by byla proti němu použita pouta, přičemž se nijak nepokoušel této situace zneužít. Eskorta bez použití pout tedy zjevně byla i technicky

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

možná i na líčení před soudem. Žalobce není stíhán pro násilnou trestnou činnost ani terorismus a výkonu vazby se dobrovolně podroboval. Je osobou s [REDAKCE]

[REDAKCE] Žalobce v takovém postupu spatřuje porušení § 2 zákona o výkonu vazby ve spojení s ustanovením § 6 a 17 zákona o Vězeňské službě a též porušení práva žalobce nebýt podroben ponižujícímu zacházení dle článku 3 Úmluvy, ve spojení s článkem 7 odst. 2 Listiny, práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti dle článku 10 odst. 1 Listiny, tedy spatřuje v tomto nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věta 1. zákona o odpovědnosti státu. Tímto postupem vznikla žalobci škoda a nemajetková újma dle § 31a zákona o odpovědnosti státu. Žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu vzniklé nemajetkové újmy v symbolické výši [REDAKCE] Kč za každý den, kdy byl k hlavnímu líčení eskortován v poutech – tedy za dny 7. 8. 2013, 8. 8. 2013, 9. 8. 2013, 12. 8. 2013, 13. 8. 2013, 14. 8. 2013, 15. 8. 2013, 16. 8. 2013, 27. 8. 2013, 28. 8. 2013, 29. 8. 2013, 30. 8. 2013, 2. 9. 2013, 3. 9. 2013, 4. 9. 2013, 5. 9. 2013, 17. 9. 2013, 18. 9. 2013, 19. 9. 2013, 1. 10. 2013, 2. 10. 2013, 3. 10. 2013, 4. 10. 2013, 8. 10. 2013, 10. 10. 2013, 15. 10. 2013, 17. 10. 2013, 18. 10. 2013, 23. 10. 2013 a 25. 10. 2013, tudíž v celkové výši 30 000 Kč. Žalobce v podané žalobě dále uvádí, že nesouhlasí s názorem žalované o promlčení tohoto nároku. Podotýká, že Ústavní soud zrušil pouze usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013, spisové značky [REDAKCE] ale usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, číslo jednací [REDAKCE] zůstalo v platnosti. Posledně uvedené rozhodnutí bylo zrušeno až usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, spisové značky [REDAKCE] když se Vrchní soud v Praze ztotožnil s právním názorem Ústavního soudu ČR a zrušené rozhodnutí a řízení jemu předcházející seznal nezákonným. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že až nabytím právní moci usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014 byla splněna podmínka k podání žádosti o odškodnění dle zákona o odpovědnosti státu za škodu a až tento den je třeba považovat za počátek běhu promlčecí lhůty. Žalobce svůj nárok u žalované mimosoudně uplatnil dne 19. 8. 2014, tedy včas. K dalšímu nároku žalobce na náhradu ušlého zisku ve výši 9 000 Kč žalobce v podané žalobě uvádí, že z vazby na svobodu byl propuštěn usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013. Žalobce požaduje náhradu ušlého zisku za čas, který strávil návštěvami Probační a mediální služby ve dnech [REDAKCE], a to v symbolické výši 9 000 Kč, tedy [REDAKCE] Kč za každou návštěvu střediska Probační a mediální služby. Žalobce v této souvislosti namítá, že povinností Krajského soudu bylo zkoumat, zda u žalobce i nadále trvají důvody vazby, přičemž Krajský soud pochybil, když povinnosti a omezení, kterým mohl být žalobce podroben pouze v době trvání vazebních důvodů, zrušil až 18. 7. 2014. Pokud jde o další žalobcem požadovaný nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené zákazem vycestování ve výši 24 000 Kč, žalobce v podané žalobě uvádí, že v důsledku omezení, která byla žalobci současně s propuštěním z vazby na svobodu soudem uložena, vznikla žalobci též nemajetková újma z důvodu nemožnosti vycestování z území České republiky v období od [REDAKCE] do [REDAKCE] tedy po dobu [REDAKCE] týdnů. V tomto období byly jarní, velikonoční a část hlavních školních prázdnin, které by mohl žalobce k vycestování mimo území České republiky s rodinou využít. Bylo povinností Krajského soudu zkoumat, zda u žalobce i nadále trvají důvody vazby. Navíc v situaci, kdy z nálezu Ústavního soudu spisové značky [REDAKCE] vyplývá, že nejpozději od 10. 6. 2013 jsou všechna rozhodnutí o dalším trvání vazebních důvodů u žalobce nezákonná. Patří mezi skutečnosti obecně známé, že nezletilé děti zpravidla tráví prázdniny se svými rodiči. Žalobce má se svými dětmi, manželkou [REDAKCE]. Vzhledem k zákazu vycestování absolvovala rodina v termínu od [REDAKCE] do [REDAKCE] dovolenou v zahraničí bez žalobce. Dle žalobce Krajský soud pochybil, když povinnosti a omezení, kterým mohl být žalobce podroben pouze v době trvání vazebních důvodů, zrušil až dne 18. 7. 2014 na základě žádosti žalobce. Za období uvedené shora tak žalobce požaduje alespoň symbolickou náhradu za vzniklou nemajetkovou újmu, a to v paušalizované částce ve výši 24 000 Kč, tedy [REDAKCE] Kč za [REDAKCE] trvání zákazu

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

v cestování. Ke čtvrtému a současně též poslednímu nároku uplatněného žalobcem v žalobě – konkrétně k nároku na náhradu nákladů obhajoby v celkové výši 45 254 Kč včetně DPH žalobce uvedl, že v důsledku nezákonné vazby mu vznikly náklady na právní zastoupení. Jeho obhájce se účastnil vazebního zasedání a žalobce jeho prostřednictvím podával žádosti o propuštění z vazby, stížnosti proti jejich zamítnutí a ústavní stížnosti, přičemž pokud by k nezákonnému trvání vazby nedošlo, tyto náklady by mu nevznikly. V souvislosti s posledně uvedenými skutečnostmi byly žalobcem vynaloženy náklady na níže uvedené úkony právního zastoupení: dne 25. 4. 2013 návrh na propuštění z vazby na svobodu, dne 30. 4. 2013 účast obhájce na vazebním zasedání, dne 20. 5. 2013 stížnost proti usnesení Krajského soudu ze dne 30. 4. 2013 – zamítnutí návrhu na propuštění z vazby, dne 11. 7. 2013 žádost o propuštění z vazby s návrhem na přijetí nabídky převzetí záruky, dne 15. 7. 2013 ústavní stížnost proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 10. 6. 2013 – zamítnutí propuštění z vazby, 18. 7. 2013 účast obhájce na vazebním zasedání u Krajského soudu v Praze, dne 18. 7. 2013 stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, dne 28. 8. 2013 ústavní stížnost proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, dne 1. 10. 2013 návrh na propuštění z vazby na svobodu, dne 3. 10. 2013 účast obhájce na vazebním zasedání u Krajského soudu v Praze a dne 7. 10. 2013 stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013 o dalším trvání vazby. Tarifní hodnota mimosmluvní odměny je u všech uvedených úkonů stanovena ve výši 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. e)), § 10 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Výše mimosmluvní odměny podle § 7 advokátního tarifu činí 34 100 Kč (to je 11 x 3 100 Kč). Náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z 11 ti úkonů právní služby činí 3 300 Kč. Celková výše odměny advokáta včetně DPH tedy činí 45 254 Kč. Žalobcovými obhájci v předmětném trestním řízení vedeném pod spisovou značkou [REDAKCE] jsou na základě udělených plných mocí JUDr. et Ing. Adam Černý a JUDr. Roman Jelínek. Žalobce v této souvislosti v žalobě uvedl, že dne 20. 7. 2012 převedl ze svého bankovního účtu jako zálohu na úhradu za konzultace a právní služby částku ve výši [REDAKCE] Kč a následně [REDAKCE] Kč. Žalobce mimosoudně uplatnil shora uvedené nároky u žalované podáním ze dne 18. 8. 2014. Podáním ze dne 5. 2. 2015 žalobce uplatněné nároky doplnil. Žalovaná ve stanovisku ze dne 24. 2. 2015 uvedla, že nárok žalobce uznává, přesto nebude zcela uspokojen. Z uvedených důvodů žalobce podal předmětnou žalobu.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 27. 4. 2015 navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Potvrdila, že u ní žalobce dne 19. 8. 2014 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady újmy v celkové výši 108 254 Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup v řízení vedeném proti jeho osobě u Krajského soudu v Praze pod spisovou značkou [REDAKCE] K projednání žádosti žalobce došlo dne 24. 2. 2015. Žalovaná nároku nevyhověla. Po doplnění žádosti podáním ze dne 25. 2. 2015, doručeným žalované dne 2. 3. 2015, žalovaná žádost opětovně projednala dne 30. 3. 2015 a shledala nárok důvodným ohledně náhrady nákladů obhajoby ve výši 19 421 Kč. Předmětné doplňující stanovisko žalované bylo ovšem zpracováno až po podání této žaloby. K průběhu předmětného trestního řízení žalovaná v tomto vyjádření mimo jiné uvedla, že podáním ze dne 1. 7. 2014 žalobce požádal o zrušení dohledu a dalších omezení, přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto při hlavním líčení dne 18. 7. 2014, kdy soud rozhodl o zrušení omezení uložených žalobci a dalším obžalovaným usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2013, 21. 11. 2013 a 29. 1. 2014 a rovněž o zrušení omezení stanovených Vrchním soudem v Praze dne 11. 11. 2013. Dne 18. 7. 2014 byla Probační a mediální služba vyzooměna o zrušení povinností vyplývajících z uloženého dohledu, dne [REDAKCE] žalobce převzal cestovní pas. Ohledně nároku žalobce na náhradu imateriální újmy ve výši 30 000 Kč za ponižující a dehonestující zacházení, projevující se v poutání žalobce při eskortě k hlavním líčením (ve výši 1 000 Kč za jedno hlavní líčení), žalovaná vznesla námitku promlčení. Odkázala na ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., dle kterého se nárok na náhradu nemajetkové újmy promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený o vzniklé nemajetkové újme dozvěděl. Dle žalované si žalobce nemajetkovou újmu vznikající mu poutáním

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

Bezpochyby uvědomoval již v době samotného poutání, nejpozději dne 2. 1. 2014 (to je dne, kdy žalobci, respektive jeho advokátovi byly doručeny nálezy Ústavního soudu, jimiž bylo konstatováno, že rozhodnutí o prodloužení vazby byla nezákonná) se pak dozvěděl o tom, že jeho poutání bylo nezákonné. Současně v tento den byly splněny podmínky k podání žádosti o odškodnění dle zákona č. 82/1998 Sb., a tento den je dle žalované třeba pokládat za den, od něhož započal běh promlčecí lhůty. Žádost žadatele byla u žalované uplatněna až dne 19. 8. 2014, to je až po uplynutí promlčecí lhůty. K nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 9 000 Kč z titulu namítaného nezákonného rozhodnutí, jímž byla žadateli uložena povinnost dostavovat se k probačnímu úředníkovi ([redacted] Kč za každou návštěvu) žalovaná uvedla, že povinnost dostavovat se k probačnímu úředníkovi byla žalobci uložena usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. [redacted]. Předmětné rozhodnutí ovšem nebylo pro nezákonnost zrušeno. Za zrušující rozhodnutí nelze podle žalované v žádném případě považovat rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2014, neboť v daném případě soud hodnotil důvodnost uložených povinností a omezení s časovým odstupem, to je za změněné situace. Pokud se žalobce domníval, že mu byla povinnost dostavovat se k probačnímu úředníkovi uložena nezákonně, mohl se proti takovému postupu bránit podáním ústavní stížnosti, což však nečinil. Žalobce tak nevyužil veškeré procesní prostředky, které zákon přiznává k jeho ochraně dle § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Z těchto důvodů se nyní nemůže oprávněně domáhat náhrady ušlého zisku z titulu tvrzeného nezákonného rozhodnutí. Nadto ze strany žalobce nebyl ušlý zisk řádně doložen. K nároku na náhradu imateriální újmy ve výši 20 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí, jímž byl žalobci uložen zákaz vycestování z ČR, žalovaná uvedla, že zákaz vycestování byl žalobci uložen rovněž usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013. V daném případě tedy platí totéž, co již bylo uvedeno k nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 9 000 Kč, to je v daném případě není dán odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) a splněna podmínka stanovená v § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Nadto měl, dle žalované, žalobce možnost využít postupu dle § 77a odst. 6 trestního řádu, kdy z důležitých důvodů může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce na konkrétně vymezenou dobu povolit vycestování do zahraničí. K nároku na náhradu škody ve výši 45 254 Kč, představující náklady vynaložené žalobcem na zrušení nezákonných rozhodnutí o prodloužení vazby, žalovaná uvedla, že shledala odpovědnostní titul státu za vznik tvrzené škody, spornou zůstala otázka vzniku škody v majetkové sféře žalobce. Žalovaná posleďně uvedený nárok opětovně projednala po doručení doplňující žádosti žalobce dne 2. 3. 2014 a shledala jej důvodným ve výši 19 421 Kč – to je 2 x úkon á 3 100 Kč (6 200 Kč) + 5 x úkon á 1 550 Kč (7 750 Kč) + 7 x režijní paušál á 300 Kč (2 100 Kč) + 21 % DPH z částky 16 050 Kč (3 371 Kč). Nárok nebyl shledán oprávněným v následujících položkách: dne 25. 4. 2013 návrh na propuštění z vazby na svobodu – není dána příčinná souvislost s nezákonnými rozhodnutími (žádost by byla podána i nebýt nezákonných rozhodnutí); dne 30. 4. 2013 účast obhájce na vazebním zasedání – dle žalované není dána příčinná souvislost s nezákonnými rozhodnutími (obhájce by se vazebního zasedání účastnil i nebýt nezákonných rozhodnutí); dne 20. 5. 2013 stížnost proti usnesení Krajského soudu ze dne 30. 4. 2013 – žalovaná náhradu ponížila o 1/2, neboť se nejedná o úkon ve věci samé; dne 11. 6. 2013 – žádost o propuštění z vazby s návrhem na přijetí nabídky převzetí záruky – žalovaná náhradu ponížila o 1/2, neboť se nejedná o úkon ve věci samé; dne 15. 7. 2013 – ústavní stížnost proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 10. 6. 2013 – dle žalované měly být náklady obhajoby uplatněny před Ústavním soudem; dne 18. 7. 2013 stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013 – žalovaná náhradu ponížila o 1/2, neboť se nejedná o úkon ve věci samé; dne 28. 8. 2013 ústavní stížnost proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze – dle žalované měly být náklady obhajoby uplatněny před Ústavním soudem; říjen 2013 – návrh žalobce na propuštění z vazby na svobodu – dle žalované náhrada ponížena o 1/2, neboť se nejedná o úkon ve věci samé; dne 7. 10. 2013 – stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013 – dle žalované byla náhrada ponížena o 1/2, neboť se nejedná o úkon ve věci samé.

Žalovaná současně požádala o přiznání nákladů řízení ve formě režijních paušálů za provedené úkony.

Podáním došlým soudu dne 16. 6. 2015 vzal mimo jiné žalobce žalobu co do částky 19 421 Kč zpět s odůvodněním, že žalovaná po podání této žaloby stanoviskem ze dne 24. 2. 2015 shledala nárok žalobce důvodným co do uvedené částky. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 3. 2016, číslo jednací 16 C 24/2015 – 168 bylo řízení co do částky 19 421 Kč zastaveno, když k částečnému zpětvzetí žaloby došlo před zahájením jednání. Citované usnesení nabylo právní moci 18. 3. 2016.

Žalovaná podáním došlým soudu dne 4. 3. 2016 sdělila a doložila soudu, že dne 27. 7. 2015 došlo mezi Ministerstvem spravedlnosti ČR a Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových k dohodě o jednání Úřadu v řízení před soudy namísto Ministerstva spravedlnosti v předmětném sporu o zaplacení částky 108 254 Kč s příslušenstvím. Na základě této dohody tak nadále v předmětném soudním řízení jedná jménem České republiky namísto Ministerstva spravedlnosti Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a to ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 201/2002 Sb.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, číslo jednací 16 C 24/2015 – 279 žalobu na zaplacení částky 88 833 Kč v plném rozsahu zamítl. Současně uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení.

K odvolání žalobce proti tomuto rozsudku Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 10. 2017, číslo jednací 13 Co 323/2017 – 322 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé co do částky 58 833 Kč potvrdil, a co do částky 30 000 Kč a co do výroku II. o nákladech řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně co do zamítnutí nároku žalobce na náklady obhajoby ve zbývající části (po částečném zpětvzetí žaloby) 25 833 Kč, dále co do zamítavého rozhodnutí na náhradu škody – ušlý zisk ve výši 9 000 Kč a konečně co do zamítnutí nároku na nemajetkovou újmu za zákaz vycestování ve výši 24 000 Kč. Ohledně posledního nároku v podobě nemajetkové újmy za eskortaci žalobce k hlavním líčením ve výši 30 000 Kč byl rozsudek soudu prvního stupně odvolacím soudem zrušen. Městský soud v Praze se v odůvodnění svého rozsudku ze dne 18. 10. 2017 neztotožnil s názorem soudu prvního stupně o promlčení posledně uvedeného nároku. Odvolací soud v odůvodnění citovaného rozsudku uzavírá, že oproti soudu prvního stupně spadá období o nezákonnosti vazby žalobce do celého žalobou vymezeného období, to je od [redacted] do [redacted] nikoliv až od [redacted] jak uvedl soud prvního stupně. Pokud jde o námitku promlčení nároku na nemajetkovou újmu za poutání žalobce při eskortaci k hlavním líčením, která byla vznesena žalovanou, odvolací soud uzavírá, že ke zrušení rozhodnutí krajského soudu o vazbě žalobce ze dne 30. 4. 2013 a ze dne 18. 7. 2013 došlo až usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014. Z uvedeného dle odvolacího soudu plyne, že k uplatnění nároku u žalované (dne 19. 8. 2014) i podání žaloby u soudu (dne 10. 3. 2015) došlo v otevřené promlčecí době, stavěné podle § 35 zákona č. 82/1998 Sb. po (maximální) dobu šesti měsíců připadající na předběžné projednání nároku, neboť žalovaná u ní žalobcem uplatněný nárok projednala až po jejím uplynutí. Odvolací soud dále uzavírá, že nárok na odškodnění nemajetkové újmy za eskortaci k hlavním líčením, spadajícím (oproti názoru soudu prvního stupně) plně do období nezákonného výkonu vazby, tedy není promlčen. Uvedený závěr platí nicméně, jen pokud se jedná o odpovědnostní titul odpovídající nezákonnému rozhodnutí (to je tam, kde žalobce, stručně řečeno, tvrdí: „Nebýt ve vazbě, nebyl bych eskortován vůbec, tím méně v poutech“). Naopak ve vztahu k jaksi paralelně budované žalobní konstrukci (soudem prvního stupně opominuté), kdy žalobce tvrdí, že (správně) neměl být k hlavním líčením eskortován, i když byl ve vazbě, a spojuje tak vznik (těže) újmy (rovněž) s nesprávným úředním postupem, je

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

závěr soudu prvního stupně o promlčení nároku ve výsledku správný. Odškodnitelnost nároku z tohoto titulu totiž není podmíněna zrušením rozhodnutí, což znamená, že šestiměsíční promlčecí doba začala běžet vždy s realizací každé jednotlivé eskorty. Poslední eskorta přitom byla konána dne 25. 10. 2013, a nárok byl u žalované uplatněn až dne 19. 8. 2014, tedy po uplynutí promlčecí doby. Vzhledem k uvedeným závěrům bylo soudu prvního stupně odvolacím soudem uloženo nárok na odškodnění nemajetkové újmy za eskortaci v poutech k hlavním líčením, požadovaný žalobcem z titulu nezákonného rozhodnutí, jako nárok nepromlčený, věcně posoudit.

Předmětem tohoto řízení tak zůstal nárok žalobce na odškodnění nemajetkové újmy za eskortaci v poutech k hlavním líčením ve výši 30 000 Kč, požadovaný žalobcem z titulu nezákonného rozhodnutí.

Mezi žalobcem a žalovanou je nesporné, že žalobce podáním ze dne 18. 8. 2014, které došlo žalované dne 19. 8. 2014, uplatnil mimosoudně u žalované nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové původně žalované výši 108 254 Kč. Dále je nesporné, že žalovaná stanoviskem ze dne 24. 2. 2015 nároku žalobce nevyhověla. Následně žalovaná stanoviskem ze dne 30. 3. 2015 přiznala žalobci na požadované náhradě škody – konkrétně na nákladech obhajoby částku 19 421 Kč, přičemž tato částka byla žalobci rovněž vyplacena. Na nároku žalobce na nemajetkovou újmu za eskortaci k hlavním líčením ve výši 30 000 Kč nebylo ze strany žalované plněno ničeho. Uvedené skutečnosti má soud rovněž za prokázány z citovaných listin. Mezi žalobcem a žalovanou je dále nesporné, že žalobce byl ve vazbě v období od [redacted] do [redacted]. Konečně je mezi žalobcem a žalovanou nesporné, že předmětné trestní řízení vedené proti žalobci u Krajského soudu v Praze původně pod spisovou značkou [redacted] následně pod spisovou značkou [redacted] a později opět pod původní spisovou značkou [redacted] dosud není pravomocně skončeno, což bylo soudem ověřeno i nahlédnutím do aplikace infoSoud – informace o průběhu řízení k poslední uvedené spisové značce. Ze sdělení Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha – Ruzyně ze dne 7. 12. 2016 vzal soud za prokázáno, že žalobce byl ve všech zdejších soudem dotazovaných termínech – to je dne 7. 8. 2013, 8. 8. 2013, 9. 8. 2013, 12. 8. 2013, 13. 8. 2013, 14. 8. 2013, 15. 8. 2013, 16. 8. 2013, 27. 8. 2013, 28. 8. 2013, 29. 8. 2013, 30. 8. 2013, 2. 9. 2013, 3. 9. 2013, 4. 9. 2013, 5. 9. 2013, 17. 9. 2013, 18. 9. 2013, 19. 9. 2013, 1. 10. 2013, 2. 10. 2013, 3. 10. 2013, 4. 10. 2013, 8. 10. 2013, 10. 10. 2013, 15. 10. 2013, 17. 10. 2013, 18. 10. 2013, 23. 10. 2013 a 25. 10. 2013 eskortován ke Krajskému soudu v Praze za použití donucovacích prostředků – konkrétně pout. Dle interních norem se jedná o minimální donucovací prostředek při eskortě k soudnímu řízení.

K průběhu vazby žalobce, respektive k otázce rozhodování Krajského soudu v Praze či Vrchního soudu v Praze o žádostech žalobce (jako obviněného) o propuštění z vazby, respektive o stížnostech žalobce proti konkrétním usnesením soudu prvního stupně, má soud z níže uvedených rozhodnutí prokázány následující skutečnosti: Krajský soud v Praze rozhodl ve vazebním zasedání konaném dne 30. 4. 2013 usnesením spisová značka [redacted] v trestní věci obviněného MUDr. D. [redacted] R. [redacted] toho času ve Vazební věznici Praha – Ruzyně, pro pokračující zločin přijetí úplatku tak, že obviněný se ponechává ve vazbě z důvodu § 67 písm. a) trestního řádu. Současně se zamítá žádost obviněného o propuštění z vazby a nepřijímá se písemný slib obviněného, ani nabídka peněžité záruky a rovněž se nepřijímá záruka konkrétních uvedených osob. Z odůvodnění citovaného usnesení vyplývá, že v přípravném řízení byl obviněný MUDr. D. [redacted] R. [redacted] vzat do vazby usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2012, spisová značka [redacted], když byla v jeho případě shledána existence vazebních důvodů podle § 67 písm. a), b) trestního řádu a vazba byla započtena od 14. 5. 2012. Skutečnosti citované v odůvodnění usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013 pak dle názoru tohoto soudu odůvodňovaly ponechání obviněného ve vazbě z důvodu § 67 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

trestního řádu. Vrchní soud v Praze usnesením v neveřejném zasedání konaném dne 10. 6. 2013, spisová značka [REDAKCE] stížnost obviněného MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, číslo jednací [REDAKCE] zamítl. Krajský soud v Praze pak usnesením ze dne 18. 7. 2013, spisová značka [REDAKCE] rozhodl ve vazebním zasedání v trestní věci obžalovaného MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] tak, že žádost obžalovaného ze dne 11. 7. 2013 o propuštění z vazby na svobodu zamítl. Současně soud nepřijal písemný slib obžalovaného a nepřijal nabídku peněžité záruky. Z odůvodnění citovaného usnesení mimo jiné vyplývá, že skutečnosti v tomto usnesení uvedené odůvodňují ponechání obžalovaného ve vazbě z důvodu § 67 písm. a) trestního řádu, když o prodloužení koluzní vazby (§ 57 písm. b) trestního řádu) ve smyslu § 72a odst. 3 trestního řádu v případě obžalovaného MUDr. R. [REDAKCE] rozhodováno později nebylo a tento důvod vazby tak odpadl dne 14. 8. 2012. Vrchní soud v Praze v neveřejném zasedání konaném dne 22. 8. 2013 projednal stížnost obžalovaného MUDr. R. [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013 a usnesením ze dne 22. 8. 2013, spisová značka [REDAKCE] rozhodl tak, že stížnost obžalovaného proti citovanému usnesení se zamítá, protože není důvodná. Dalším usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, číslo jednací [REDAKCE], kterým Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013, číslo jednací [REDAKCE], bylo odvolacím soudem napadené usnesení v celém rozsahu zrušeno a ve věci bylo nově rozhodnuto tak, že se obžalovaný MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] propouští z vazby na svobodu, přičemž vazba jmenovaného, daná důvodem podle § 67 písm. a) trestního řádu se nahrazuje přijetím písemného slibu obžalovaného ve smyslu § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu a současným vyslovením dohledu probačního úředníka nad obžalovaným podle § 73 odst. 1, písm. c) trestního řádu. Vrchní soud v Praze v odůvodnění citovaného usnesení mimo jiné uvedl, že shodně s Krajským soudem zastává názor, že u obžalovaného MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] je i nadále dán vazební důvod podle § 67 písm. a) trestního řádu spočívající v obavě, že jmenovaný uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak vyhnul trestnímu stíhání nebo hrozícímu vysokému trestu, avšak oproti soudu prvního stupně Vrchní soud zaujal stanovisko, že za dané situace je na místě přijmout závěr o možnosti rovnocenného nahrazení vazby, coby zajišťovacího opatření současným přijetím institutů zakotvených v zákoně, a to konkrétně písemného slibu obžalovaného, podporovaného též vyslovením dohledu probačního úředníka nad jmenovaným a stanovením dalších omezení, spočívajících především v zákazu vycestování do zahraničí a povinnosti odevzdat cestovní doklady. Dále má soud v řízení za prokázáno, že Ústavní soud České republiky nálezem ze dne 11. 12. 2013, spisová značka [REDAKCE] rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatele MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013, spisová značka [REDAKCE] tak, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013, spisová značka [REDAKCE] byla porušena základní práva stěžovatele zaručená v článku 36 odst. 1 a článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (viz výrok I). Výrokem II. Ústavní soud rozhodl tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013, spisová značka [REDAKCE] se proto ruší. Dalším nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, spisová značka [REDAKCE] Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatele MUDr. D. [REDAKCE] R. [REDAKCE] proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 8. 2013, číslo jednací [REDAKCE] tak, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 8. 2013, číslo jednací [REDAKCE] byla porušena základní práva stěžovatele podle článku 36 odst. 1 a článku 8 odst. 2 a 5 Listiny základních práv a svobod (výrok I). Výrokem II. Ústavní soud rozhodl tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 8. 2013, číslo jednací [REDAKCE] se proto ruší. Ústavní soud v odůvodnění úvodem konstatoval, že se zřetelem k rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, číslo jednací [REDAKCE] o propuštění stěžovatele z vazby na svobodu bude posuzovat pouze otázku, zda napadeným rozhodnutím Vrchního soudu ze dne 22. 8. 2013 byla porušena ústavně zaručená práva stěžovatele. Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. 6. 2014, spisová značka [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

projednal v neveřejném zasedání konaném téhož dne stížnosti podané obviněným MUDr. D. R. a státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Praze proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, číslo jednací a rozhodl tak, že podle § 149 odst. 1, trestního řádu se z podnětu obou podaných stížností napadené usnesení zrušuje. Krajský soud v Praze rozhodl usnesením při hlavním líčení dne 18. 7. 2014, spisová značka tak, že podle § 71 odst. 1 trestního řádu a § 73b odst. 4 trestního řádu nejsou v případě obžalovaných – mimo jiné MUDr. D. R. dány důvody vazby. Současně bylo Krajským soudem rozhodnuto tak, že omezení uložená obžalovaným usnesením Krajského soudu v Praze spisová značka ze dne 3. 9. 2013, spisová značka ze dne 21. 11. 2013, spisová značka ze dne 29. 1. 2014 a Vrchním soudem v Praze spisová značka ze dne 11. 11. 2013 se zrušují. Z odůvodnění citovaného usnesení mimo jiné vyplývá, že všechna v něm uvedená zjištění vedou Krajský soud v Praze k závěru, že v případě obžalovaných MUDr. D. R. a spol. důvody vazby útěkové nyní již odpadly a současně ani jiné vazební důvody nejsou dány. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto, že vazební důvody v jejich případě nyní již dány nejsou a současně také bylo v souladu s tím rozhodnuto o zrušení dříve uložených omezení a povinností ve smyslu § 73 trestního řádu.

Žalobce byl usnesením ze dne 24. 1. 2018 při jednání soudu vyzván v souladu s ustanovením § 118a odstavec 1, 3 o. s. ř., aby, pokud jde o zbývající uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy za eskortaci žalobce k hlavním líčením ve výši 30 000 Kč, doplnil svá skutková tvrzení o uvedení (specifikaci), o jakou konkrétní nemajetkovou újmu se jedná, v čem konkrétně tato nemajetková újma spočívá, jak konkrétně a čím zasáhly předmětné eskorty do osobnostní sféry žalobce a současně žalobce musí v této souvislosti tvrdit skutečnosti, ze kterých může soud učinit závěr o tom, že žalobci takovátto nemajetková újmy vznikla. Současně byl žalobce v uvedené lhůtě vyzván k navržení důkazů ke všem těmto svým tvrzením. Dále byl žalobce v uvedené lhůtě vyzván k provedení srovnání jeho nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 30 000 Kč (zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva) s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy, vzniklé v důsledku porušení stejných práv a není-li jich, pak i porušení jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků. Nebude-li shledán takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s pojednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (například z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti apod.). Přitom je třeba uvést podstatné společné a rozdílné znaky a vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je požadované zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé. V takovém případě bude primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma, z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. Současně žalobce navrhne důkazy ke všem těmto svým tvrzením.

Žalobce v podání ze dne 23. 2. 2018 k výzvě soudu uvedl, že opakovanou eskortací spoutaného žalobce před objektivu médií v prostorách Krajského soudu v Praze v době jeho nezákonné vazby byla zasažena zejména tato jeho ústavním pořádkem zaručená práva: a) osobní svoboda, b) právo na nedotknutelnost jeho osoby, lidskou důstojnost, osobní čest a dobrou pověst (ochrana osobnosti), c) právo na ochranu soukromého a rodinného života, d) presumpce neviny. K nezákonnosti zásahu do práv žalobce byla žalobce citována některá rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Například dle žalobce Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

Hénaf proti Francii ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 65436/01, § 48, uvedl, že nasazení pout obvykle nepředstavuje jednání v rozporu s Úmluvou, pokud a) takové opatření bylo učiněno v souvislosti se zákonným omezením osobní svobody, b) nezahrnuje užití síly, vystavení zrakům veřejnosti nad rámec toho, co je rozumně považováno za nezbytné. Přitom je nezbytné zvážit konkrétní okolnosti případu, zejména nebezpečí útěku nebo způsobení zranění či škody ze strany osoby omezené na osobní svobodě. K obdobným závěrům dle žalobce dospěl Evropský soud pro lidská práva mimo jiné v rozsudku ve věci Yankov proti Bulharsku ze dne 11. 12. 2003, sp. zn. 39084/97, § 111, Öcalan proti Turecku ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 46221/99, § 182 a další. V rozsudku ve věci Kummer proti České republice ze dne 25. 7. 2013, sp. zn. 32133/11, Evropský soud pro lidská práva po zopakování shora uvedených závěrů své judikatury (§ 63) o předpokladech zákonnosti užití pout uvedl, že publicita může být relevantním faktorem pro posouzení, zda zacházení je ponižující ve smyslu článku 3 Úmluvy (§ 64). Žalobce dále uvedl, že eskortování spoutaných obžalovaných před objektivy médií je v souladu se závěry judikatury Evropského soudu pro lidská práva v řadě evropských zemí výslovně postaveno mimo zákon. Zde se konkrétně žalobce zabýval cizími právními úpravami – konkrétně právní úpravou ve Velké Británii, Francii, Itálii, Spojených státech amerických. Pod zorným úhlem judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze shrnout, že v případě žalobce došlo k porušení jeho práv chráněných ústavním pořádkem i mezinárodními smlouvami zejména tím, že a) k použití donucovacích prostředků došlo v rámci protiprávního omezení osobní svobody žalobce (nezákonné vazby) – nebýt tohoto nezákonného vazebního stíhání žalobce, neexistoval by jakýkoli, byť putativní, právní základ nasazení pout; b) žalobce byl při absenci nezbytné potřeby opakovaně prezentován (v desítkách případů) v nedůstojném postavení před sdělovacími prostředky a přítomnou veřejností, čímž byl navenek etiketizován jako nebezpečný zločinec; c) orgány činné v trestním řízení objektivně měly možnost zásahu do osobnostních práv žalobce zabránit (zejména propuštěním z nezákonné vazby na svobodu, ale též předvedením žalobce bočním vchodem Krajského soudu v Praze); d) svým jednáním žalobce nezavdal jakoukoli příčinu k postupu, který proti němu orgány činné v trestním řízení zvolily (nebyl žádný důvod očekávat od žalobce jakékoli poškozování osoby své či osob jiných, cizího majetku nebo pokus o útěk). K otázce nemajetkové újmy žalobce v předmětném vyjádření mimo jiné uvedl, že mimo oblast újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení není třeba vznik nemajetkové újmy dokazovat v situacích, kdy je zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notoriету, kterou dokazovat netřeba (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). Uvedené se aplikuje v situacích, kdy je prima facie zřejmé, že jakékoli osobě ve stejném postavení by za stejných okolností újma rovněž vznikla. Kromě výše uvedených výjimek musí poškozený vznik újmy nejen tvrdit, ale i prokázat. Nicméně ze samotné povahy nemajetkové újmy, která je dána vnitřními prožitky člověka, plyne, že je vznik nemajetkové újmy prokazatelný jen obtížně. Vznik nemajetkové újmy se proto zpravidla dovodí tehdy, jestliže by jakákoliv osoba ve stejném postavení jako poškozený mohla výkon veřejné moci (nebo jeho absenci) a jeho následky vnímat úkorně. Obdobně Nejvyšší soud uvedl, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí osoby poškozené. V řízení se tedy obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy, neprokazuje se, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod se cítit poškozeným. Dle žalobce pak jako notoricky zřejmý označil Nejvyšší soud vznik nemajetkové újmy v případě nepřiměřené délky řízení (nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje – stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010) či v případě (nezákonného) výkonu vazby (nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby – rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010). Žalobce dále cituje nález Ústavního soudu ČR ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. III.

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

ÚS 366/14, v němž Ústavní soud judikoval, že přiložení pout představuje velmi závažný zásah do osobní integrity, svobody a důstojnosti obžalovaného. Neodůvodněné použití tohoto donucovacího prostředku může vést k porušení jeho základních práv dle článku 7, 8 a 10 Listiny. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že nadbytečné použití fyzické síly vůči osobě, jež je zbavena svobody, může za určitých okolností představovat nelidské a ponižující zacházení, před nímž poskytuje ochranu článek 3 Úmluvy (srov. rozsudek ve věci Assenov a další proti Bulharsku ze dne 28. 10. 1998). Žalobce konečně uzavírá, že pokud by se soud neztotožnil se shora uvedenými závěry Ústavního soudu, že přiložení pout, navíc před objektivy médií, (bez dalšího) představuje velmi závažný zásah do osobní integrity, svobody a důstojnosti obžalovaného, žalobce uvádí, že nemajetková újma, která mu byla v žalobě popsaným jednáním orgánů činných v trestním řízení způsobena, spočívá v tom, že v důsledku jednání orgánů činných v trestním řízení osobně pocíťoval jako ponižující zacházení, citelný zásah do své osobní důstojnosti, osobní svobody a soukromého života, byl vystaven psychickým útrapám spočívajícím

v [REDAKCE] Žalobce intenzivně pocíťoval [REDAKCE]

[REDAKCE], které se na základě mediálních výstupů vyjadřovaly k probíhajícímu trestnímu řízení proti žalobci (srov. příložené výstupy z internetových diskusí); byl [REDAKCE] s nímž je zacházeno způsobem obdobným s pachatelé násilné kriminality. Žalobce subjektivně vnímal omezení své osobní svobody s využitím donucovacích prostředků před zraky veřejnosti jako závažné narušení své osobní cti lidské i profesní; to vše stupňované nemožností se v místě a čase proti těmto zásahům adekvátně bránit. K samotné výši přiměřeného zadostiučinění žalobce cituje z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva například níže uvedená rozhodnutí. V rozsudku ve věci Erdogan Yagiz proti Turecku ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 27473/02, shledal Evropský soud pro lidská práva porušení zákazu ponižujícího zacházení (článek 3 Úmluvy) spoutáním stěžovatele za situace, kdy stěžovatel neměl žádný záznam v trestním rejstříku a neexistoval žádný důkaz, že by představoval nebezpečí sobě samému nebo třetím osobám, přičemž byl v průběhu svého zatčení a prohlídek viditelně spoután a spoutaný vystaven pohledům veřejnosti. Stěžovateli bylo Evropským soudem pro lidská práva za uvedené jednorázové porušení jeho práv zaručených Úmluvou přiznáno odškodnění ve výši 2 000 EUR. V rozsudku ve věci Ramishvili a Kokhreidze proti Gruzii ze dne 27. 1. 2009 sp. zn. 1704/06, § 98 – 102, Evropský soud pro lidská práva shledal, že během soudního přezkumu otázky zadržení stěžovatelů dne 2. 9. 2006 se veřejnost dívala na stěžovatele, jež byli v uzavřeném doku, který vypadal velmi podobně jako kovová klec, oddělena od zbytku soudní síně a mající uzavřený strop. Soudní slyšení bylo vysíláno živě po celé zemi. V soudním spise nebylo nic, co by naznačovalo sebemenší nebezpečí ze strany stěžovatelů, dobře známých a zcela zjevně neškodných lidí, že by mohli při převodu do soudní budovy utéct anebo při slyšení ustoupit nebo se uchýlit k násilí. Každému stěžovateli bylo soudem za uvedené porušení jeho práv zaručených Úmluvou přiznáno odškodnění ve výši 6 000 EUR. V rozsudku ze dne 27. 9. 2011 ve věci Archip proti Rumunsku, sp. zn. 49608/08, § 54, shledal Evropský soud pro lidská práva porušení článku 3 Úmluvy za situace, kdy stěžovatel byl připoután ke stromu na nádvoří policejní stanice umístěné v centru vesnice, tedy na očích veřejnosti. Navíc tisk a místní televize o incidentu informovaly a pořídily snímky (stěžovatele), což umocnilo jeho pocity ponížení. Stěžovateli bylo za uvedené jednorázové porušení jeho práv zaručených Úmluvou přiznáno odškodnění ve výši 10 000 EUR. V rozsudku ze dne 15. 10. 2013 ve věci Gutsanovi proti Bulharsku, sp. zn. 34529/10, řešil Evropský soud pro lidská práva stížnost podanou známým politikem, jeho manželkou a dvěma nezletilými dcerami, která se týkala zejména okolností zatčení tohoto politika doma v brzkých ranních hodinách za pomoci speciální maskované policejní jednotky, přičemž pan Gutsanov byl ve Varně známým politikem a nic z jeho minulosti nenaznačovalo, že by pro zasahující policisty mohl představovat nebezpečí. S ohledem na konstatované porušení soud přiznal stěžovatelům společně náhradu nemajetkové

újmny ve výši 40 000 EUR. V neposlední řadě pak žalobce zmínil některé vnitrostátní případy, kdy mediálně známé osobnosti vysoudily za uveřejnění nepravdivých informací ve sdělovacích prostředcích odškodnění v řádu 100 000 až 1 000 000 Kč. V této souvislosti žalobce uvedl, že on sám vysoudil na M. M. částku Kč za fyzické napadení, o němž posléze hočně referovaly sdělovací prostředky. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud podané žalobě v rozsahu, ve kterém zůstala předmětem projednání, vyhověl.

Žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že z hlediska jím podané žaloby na zaplacení částky 30 000 Kč na nemajetkové újme mu primárně nešlo o získání zmíněných 30 000 Kč, nýbrž primárním důvodem bylo poukázat na zažívanou praxi v České republice, kterou sám žalobce považuje za nevhodnou i jako bývalý člen zákonodárského sboru. Konkrétně žalobce považuje za nevhodné nadužívání represivních prostředků v rámci některých úkonů v souvislosti s trestním řízením. Žalobce poukázal na to, že v situacích, kdy konkrétní člověk není nebezpečný a není u něho takové důvodné podezření, že může být nebezpečný sobě nebo okolí, pak používání takovýchto donucovacích prostředků (pozn. myšleno vedení v poutech, poutání) v řadě okolních zemí jako Anglie, Francie, Itálie v podstatě není možné. Žalobce je přesvědčen, že zde v České republice se jedná o relikv, který zde zůstal z éry komunismu. Žalobce zastává názor, že je to špatně, kdy eskortování v poutech dehonestuje a srazí úroveň trestního řízení jako celku a pošlapává princip presumpce nevin. Dle žalobce takovéto vodění a vození v poutech ve vysokém procentu lidí ve společnosti automaticky asociuje, že ten konkrétní člověk je vinen. Žalobce toto vadí jako principiální záležitost – tedy nejenom z toho důvodu, že on osobně toto musel 20 x, 30 x, 40 x absolvovat v rádech několika desítek minut. Dle žalobce zmíněná absurdita v jeho procesu nejvíce vyvstala najevo v situaci, kdy v rámci samotného soudního líčení mu pouta byla sejmuta, přičemž nerozumí principu, z jakého důvodu při chůzi po chodbě soudní budovy, kdy je obklopen v těsné blízkosti třemi, čtyřmi pracovníky vězeňské služby, je člověk poután. Oproti tomu v soudní síni, kde člověk není takto přímo střežen několika pracovníky vězeňské služby, naopak poután není. Dále žalobce podrobně popsal způsob eskorty z vazební věznice až k hlavnímu líčení, kdy dle žalobce uvnitř samotné věznice, kde nebyli novináři, mu někdy pracovníci vězeňské služby ani pouta nepřiložili a žalobce přešel do eskortního automobilu bez pout a už vůbec nebyly používány vodící řetízky. Sotva se však žalobce s eskortou přiblížil k prostorám, kde byli novináři, pracovníci eskorty pouta provlékli řetízkem, za který ho vedli. Dle žalobce byli někteří členové eskorty ohleduplnější a svoji chůzi přizpůsobovali rychlosti chůze žalobce. Oproti tomu někteří méně ohleduplní šli rychlejší chůzí, což mělo za důsledek, že žalobce byl těmito řetízky za pouta popotahován rychleji dopředu. Dle žalobce to v každém případě není příjemný zážitek, který navíc extrémně snižuje schopnost člověka se následně v jednacím síni obhajovat a argumentovat na svoji obranu, neboť je v rámci takové eskorty člověk tak zvaně vykolejen. Žalobce toto chápe jako poměrně zásadní trest, kdy takovýmto jednáním represivních složek je člověk trestán, aniž by byla vyslovena jeho vina. Presumpce nevin je sice ústavním principem, ale v těchto konkrétních případech zde již dle žalobce probíhá trest. Žalobce dále popsal, že v rámci jeho eskort k hlavním líčením zde bylo vždy přítomno poměrně velké množství novinářů, což nepříjemnost aktu eskortování v poutech ještě více umocňovalo. Žalobce sám necítil rozdíl v intenzitě při první, druhé, dvacáté či poslední eskortě, nicméně nepříjemnost eskorty vždy dle žalobce nejvíce umocnila přítomnost médií. Žalobce v době, kdy byl z vazební věznice eskortován, měl . Dle žalobce se jednalo o celou řadu reakcí, z nichž určité významné procento byly i reakce škodolibé. Žalobce vypověděl, že pro něho bylo . Dle žalobce situaci nejvíce . K průběhu každé jednotlivé eskorty žalobce vypověděl, že samotné vedení v poutech je pouze jedna významná část eskorty, nicméně v případě, že soud začíná například v 9,00 hod., člověka ve věznici už od 6,00 hod de facto „zatahují“ a vodí různě po věznici, poté převážejí s předstihem minimálně hodinu, hodinu a půl před začátkem soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniela Klikarová

Poté je člověk veden z eskortní cely do jednací síně přes přítomnou veřejnost a novináře, kdy po otevření eskortní cely člověku přiloží pouta, zkontrolují je, eskorta osob se řadí, poté jednotlivým osobám dávají ještě ty vodící řetězy, přičemž tento samotný proces i s příchodem do soudní síně trvá řadu minut – 10 či 15 minut. Navíc takovéto eskorty z eskortní cely do jednací síně a zpět probíhají v průběhu dne kupříkladu šestkrát nebo i vícekrát, neboť v průběhu hlavního líčení jsou přestávky. Žalobce k užití pojmu vedení v poutech a vlečení v poutech uvedl, že v případě, kdy člen eskorty drží řetěz, který měl žalobce provlečený pouty, při chůzi postupoval rychleji, kdy se například sestupovalo z automobilu a šlo dolů či nahoru po schodech, tak v tomto případě žalobce takovéto vedení označuje za vlečení a v případě, kdy členové eskorty byli rozumnější a při průběhu eskorty nechávali ruce v poloze dole a šli stejně rychle, jako šel žalobce, tah na pouta přes vodící řetěz nebyl takový. Posledně uvedený způsob eskorty pak žalobce označuje pojmem vedení.

Žalovaná při jednání soudu dne 19. 3. 2018 učinila nesporným, že v případě žalobce hlavní líčení probíhala za účasti veřejnosti a médií. O tom svědčí též řada fotografií žalobce vedeného v poutech ať již do budovy soudu nebo po chodbách do jednací síně, či fotografie zcela zaplněné jednací síně v budově Krajského soudu v Praze.

V souvislosti s důkazními návrhy účastníků soud učinil dotaz na Krajský soud v Praze a Vazební věznici Praha – Ruzyně, zda v případě eskort žalobce MUDr. D. R. k hlavním líčením konaným v období od 10. 6. 2013 do 11. 11. 2013 v budově Krajského soudu v Praze, bylo v případě předmětné konkrétní jednací síně možné, aby trasa eskorty při předvádění obžalovaného MUDr. R. k těmto hlavním líčením mohla být vedena jiným způsobem tak, aby jmenovaný nebyl při předvádění prezentován před veřejností a hromadnými sdělovacími prostředky v poutech, či nikoli. Krajský soud v Praze k dotazu soudu dne 29. 3. 2018 uvedl, že vzhledem k umístění jednací místnosti č. 6 (2. patro soudní budovy „A“ Krajského soudu v Praze) není možné do této z eskortních cel v suterénu budovy vstoupit jiným způsobem než za použití veřejného schodiště či osobního výtahu (který k tomu byl v konkrétním případě využíván) do 2. patra budovy a následně po chodbě ve veřejně přístupných prostorách soudu. Obdobně Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Praha – Ruzyně dne 9. 4. 2018 na dotaz soudu sdělila, že předsedou senátu byla stanovena realizace hlavních líčení v jednací síni č. 6. Do této jednací síně není žádná „zadní“ přístupová trasa tak, aby bylo možné se zcela vyhnout veřejnosti. Předvádění vězněné osoby je realizováno ve spolupráci eskortujícími příslušníky Vězeňské služby ČR a příslušníky justiční stráže Vězeňské služby ČR vždy s cílem na zajištění bezpečnosti naváděné vězněné osoby. Žalobce s takovýmito sděleními Krajského soudu v Praze a Vězeňské služby ČR nesouhlasil s tím, že v budově Krajského soudu v Praze jsou dvě schodiště – tak zvané hlavní schodiště využívající se obvykle k přístupu veřejnosti a eskorty a dále schodiště z druhé strany budovy, které se moc nevyužívá a kde se nevyskytují novináři (žalobcem označeno jako tak zvané schodiště vedlejší). Jednací síň č. 6 má tři vchody, kdy jeden je hlavní – tudíž byl veden i žalobce, druhý vstup je uprostřed jednací síně (ten se také někdy využívá) a třetí přístup do jednací síně je z poradní místnosti senátu. Dle žalobce ten prostřední (to je boční) přístup mohl být v případě žalobce použit, neboť zde se obvykle média nevyskytují. Žalobce tedy mohl být veden tak zvaným vedlejším schodištěm, projít spojovací chodbou a vstoupit prostředním vstupem do jednací síně, anebo mohl jít hlavním schodištěm a vstoupit do jednací síně hlavním vchodem, přičemž novináři by vstupovali schodištěm opačným. V této souvislosti byl soudem učiněn doplňující dotaz na Vězeňskou službu ČR i Krajský soud v Praze k posledně uvedeným skutečnostem. Vězeňská Česká republika, Vazební věznice Praha – Ruzyně k doplňujícímu dotazu soudu dne 18. 4. 2018 uvedla, že v budově justičního areálu není ani jedno ze schodišť považováno za hlavní. Eskortu vězeňské služby využívá při navádění vězněných osob stejnou trasu, a to z tak zvaných odkládacích cel v suterénu budovy výtahem do konkrétního patra, čímž je eliminován průchod veřejným schodištěm hlavní budovy. Jak žalobce uvádí, je možnost

navedení realizovat druhým schodištěm (dle žalobce vedlejším). Při tomto navedení by eskorta ale procházela místem hlavního vstupu do justičního areálu, kde se soustřeďuje největší počet veřejnosti. Tato alternativní trasa je delší a s ohledem na umístění jednací síně č. 6 nelze jít mimo veřejnost. K zadnímu schodišti (dle žalobce vedlejším) je také vchod ze dvora justičního areálu. Tento vchod a přístup ke schodišti se nepoužívá, neboť ze strany soudu slouží prostory jako sklad materiálu a jsou neprůchozí. Závěrem Vězeňská služba ČR uvádí, že tak, aby byl žalobce naveden do jednací síně zcela mimo kontakt s veřejností a médii, by musela být budova uzavřena a veřejnost vyloučena z veřejných prostor. K těmto mimořádným opatřením by bylo jisté přistoupeno v případě, že by byly známy zásadní bezpečnostní důvody, a to na pokyn předsedy soudu. Předmětná jednání v období od 10. 6. 2013 do 11. 11. 2013 byla veřejná. Krajský soud v Praze dne 20. 4. 2018 k dotazu zdejšího soudu opětovně sdělil, že vzhledem k umístění jednací místnosti č. 6 není možné do této z eskortních cel v suterénu budovy vstoupit jiným způsobem, než za použití veřejného schodiště – ať již schodiště v pravé části budovy či schodiště v levé části budovy. Obě tato schodiště jsou stejná a obě i veškeré prostory chodeb kolem jednací místnosti č. 6 jsou ve veřejné části budovy, a tedy obecně i novinářům přístupné. Veřejnost (včetně novinářů) také obě tato schodiště běžně užívají. K eskortě obžalovaných bývá využíván také osobní výtah a následně přechod přes chodbu ve veřejně přístupné části soudu. Volba trasy eskorty z eskortních cel je zcela na rozhodnutí a odpovědnosti eskortujících příslušníků a jejich nadřízených a předseda senátu v tomto ohledu žádné pokyny eskortě nevydává.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení se zadostiučinění poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 32 odst. 3 věta první citovaného zákona nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.

Podle § 35 citovaného zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 ti měsíců.

Podle článku 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, která stanoví zákon. Nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.

Podle článku 8 odst. 5 Listiny nikdo nesmí být vzat do vazby, leč z důvodů a na dobu stanovenou zákonem a na základě rozhodnutí soudu.

Podle článku 36 odst. 1 Listiny každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

Podle článku 40 odst. 2 Listiny každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soud nebyla jeho vina vyslovena.

Předpokladem vzniku odpovědnosti státu za škodu je existence nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi výše uvedenými, když tato odpovědnost je založena na principu objektivním, neboť vzniká bez zřetele na zavinění. V případě újmy nemajetkové zákon zakládá nárok na takzvané přiměřené zadostiučinění, způsobilé kompenzovat vznik nemajetkové újmy, bez ohledu na to, zda zároveň vznikla škoda (skutečná škoda, ušlý zisk či odškodnitelná újma na zdraví). Nemajetková újma představuje zásah do jiné než majetkové sféry poškozeného a nárok na její odškodnění je zcela nezávislý na tom, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda. Odpovědnostní vztah tedy může při splnění všech podmínek vzniknout jak tehdy, je-li důsledkem nesprávného výkonu veřejné moci pouze nemateriální újma, tak tehdy, vzniknou-li v příčinné souvislosti oba typy újem. Předmětem tohoto řízení zůstal zbývající nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 30 000 Kč za eskortaci žalobce v poutech k hlavním líčením, požadovaný žalobcem z titulu nezákonného rozhodnutí. Soud s poukazem na shora uvedená skutková zjištění, výsledky důkazního řízení i citovaná zákonná ustanovení uzavřel, že všech třicet shora uvedených eskort žalobce k hlavním líčením v období od 7. 8. 2013 do 25. 10. 2013 spadá předešlé do období nezákonné vazby žalobce, která trvala po celé žalobou vymezené období od [redacted] do [redacted], kdy byl žalobce usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, číslo jednací [redacted] propuštěn z vazby na svobodu. Pokud jde o otázku promlčení tohoto nároku (k původně vznesené námitce promlčení ze strany žalované) soud zde odkazuje na závazný právní názor odvolacího soudu vyslovený ve shora uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2017, číslo jednací 13 Co 323/2017 – 322. Zde odvolací soud výslovně uvedl, že pokud jde o eskortaci žalobce (v poutech) k hlavním líčením v době jeho nezákonné vazby z titulu nezákonného rozhodnutí, tento nárok není promlčen (viz skutečnosti shora podrobně uvedené). Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013, spisová značka [redacted] kterým byla zamítnuta stížnost obviněného MUDr. D. [redacted] R. [redacted] proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, a dále usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 8. 2013, spisová značka [redacted], kterým byla zamítnuta stížnost obžalovaného MUDr. R. [redacted] proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, byla následně zrušena shora uvedenými nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2013, spisová značka [redacted] a ze dne 12. 12. 2013, spisová značka [redacted]. V důsledku zrušení citovaných usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2013 a 22. 8. 2013 Ústavním soudem pak následně Vrchní soud v Praze znovu rozhodoval o stížnostech žalobce proti vazebním rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013 a ze dne 18. 7. 2013. Zrušujícím rozhodnutím ve smyslu § 32 zákona č. 82/1998 Sb. je tak až rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, spisová značka [redacted] kterým bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, číslo jednací [redacted]. Pokud jde o samotnou nemajetkovou újmu a její výši v souvislosti s nezákonnou vazbou žalobce v předmětném období, zde soud považuje v první řadě za podstatné konstatovat, že eskorty žalobce byly realizovány dle ustanovení zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, ve znění pozdějších předpisů, i v souladu s prováděcím nařízením Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 18/2013 Sb. Z hlediska použití donucovacích prostředků, jejichž výčet je v posledně citovaném zákoně uveden, byly v případě žalobce použity ty nejmírnější – pouta s předváděcím řetízkem. V řízení nebylo prokázáno a ani tvrzeno, že by v rámci průběhu eskort žalobce došlo k nějakým excesům. Pouta s předváděcím řetízkem při předmětných eskortách žalobce v období od 7. 8. 2013 do 25. 10. 2013 byla použita dle pravidel daných v ustanovení § 17 zákona č. 555/1992 Sb. za účelem realizace eskorty a nikoli jako trest, jak to vylučuje článek 39 Evropských vězeňských pravidel. Tolik k průběhu eskorty jako takové. Na druhou stranu však soud považuje za podstatné konstatovat, že uvedenými třiceti eskortami byla žalobci způsobena nemajetková újma, neboť nebyť nezákonné vazby žalobce v celém žalobou vymezeném období – to je od [redacted] do [redacted] nemusely by být eskorty žalobce k hlavním líčením vůbec realizovány a žalobce by se mohl k hlavním líčením dostavit sám ze svého bydlíště (či odjinud), bez doprovodu eskorty, za

použití vlastního dopravního prostředku či jiným způsobem. Rovněž by v rámci dlíčích přestávek každého jednacního dne nemusel opakovaně absolvovat cestu z jednacní síně do eskortní cely a zpět a také eskortu z vazební věznice do eskortní cely a zpět. Mezi účastníky bylo v průběhu řízení učiněno nesporným, že hlavní líčení probíhala za účasti veřejnosti a médií. Soud považuje za obecně známý fakt, že proces se žalobcem a dalšími spoluobžalovanými vedený u Krajského soudu v Praze pod spisovou značkou [REDAKCE], byl a je sledován širokou veřejností a sdělovacími prostředky na celostátní úrovni. Dle názoru soudu tak byla existence nemajetkové újmy dle doplňujícího vyjádření žalobce ze dne 23. 2. 2018 i v rámci podrobné účastnické výpovědi žalobce při jednání soudu dne 16. 4. 2018, včetně doložené fotografické dokumentace, jednoznačně prokázána. Žalobci vzniklá nemajetková újma je rovněž v příčinné souvislosti se shora uvedeným nezákonným rozhodnutím. Pokud jde o konkrétní výši nemajetkové újmy, zde soud analogicky vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2012, spisová značka 30 Cdb 914/2011, dle kterého je adekvátním odškodněním v případě nezákonného omezení osobní svobody částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby, přičemž k tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje. V případě žalobce soud považuje za odpovídající výši zadostiučinění za každou jednotlivou eskortu v době jeho nezákonné vazby částku 400 Kč, což za 30 realizovaných eskort k hlavním líčením představuje v souhrnu částku 12 000 Kč. Soud při porovnání s uvedeným analogicky použitým rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR spisová značka 30 Cdo 914/2011 vzal v úvahu, že osoba ve vazbě zde pobývá 24 hodin po dobu každého jednotlivého dne, přičemž eskorty žalobce byly realizovány vždy v kratších celcích způsobem žalobcem shora podrobně uvedeným, nicméně i tak s ohledem na časnou ranní přípravu na eskortu, transport do eskortní cely a opakované provádění eskorty v průběhu každého jednotlivého jednacního dne představuje eskorta v rámci každého takového dne v souhrnu delší časový úsek nežli v řádu několika desítek minut. Osoba ve výkonu vazby pak není zatěžována pozorností médií a veřejnosti, jak tomu naopak bylo v případech jednotlivých eskort žalobce k hlavním líčením. V průběhu samotných hlavních líčení v jednacní síni pak žalobce pouhán nebyl. Z opakovaných zpráv Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha – Ruzyně i Krajského soudu v Praze pak má soud za prokázáno, že žalobce byl eskortován standardně používanou eskortní trasou v budově Krajského soudu v Praze a vzhledem k umístění jednacní síně č. 6 v budově „A“ Krajského soudu v Praze nebyla možná jiná eskortní trasa, nežli standardně používaná, která nemohla být skryta před zraky veřejnosti a médií. Za situace, kdy by eskortace konkrétní osoby představovala kupříkladu závažná bezpečnostní rizika, by mohlo být přistoupeno na pokyn předsedy soudu k mimořádným opatřením v podobě uzavření budovy a vyloučení veřejnosti z veřejných prostor. K tomu však v tomto konkrétním posuzovaném případě žalobce nebyl důvod a předmětná jednání v období od [REDAKCE] do [REDAKCE] byla veřejná. Pokud jde o žalobcem citované případy k výši nemajetkové újmy obsažené v jeho doplňujícím vyjádření ze dne 23. 2. 2018, tato soud nepovažuje za příležitá k případu žalobce. Konkrétně např. pokud jde o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kummer proti České republice ze dne 25. 7. 2013, zde se jednalo o připoutání stěžovatele po jeho předvedení na policejní stanici v cele jednou rukou k železnému oku ve zdi, aby nemohl ničit zařízení v cele. Ve věci Hénaf proti Francii ze dne 27. 11. 2003 pak byl stěžovatel, který se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody pro několik trestných činů, před plánovanou operací v nemocnici v Bordeaux v noci znehybněn pomocí řetězu, který poutal jeho kotník k pelesti postele. Ve věci Assenov a další proti Bulharsku byli stěžovatelé odškodněni za situace, kdy v rámci neskončeného trestního stíhání stěžovatele byl tento jednak bit policisty a jednak vnitrostátní úřady okamžitě nepřístupily k nestrannému vyšetření jeho tvrzení. V rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 9. 2011 ve věci Archip proti Rumunsku se jednalo o situaci, kdy stěžovatel – nespokojen s výší sociální dávky se choval verbálně agresivně, přičemž byl z tohoto důvodu připoután ke stromu na nádvoří policejní stanice umístěné v centru vesnice – tedy na očích veřejnosti, přičemž tisk a místní televize o incidentu informovaly. V rozsudku ve

věci Ramishvili proti Gruzii ze dne 27. 1. 2009 se jednalo o stěžovatele, kteří byli spoluzakladateli televizního kanálu, jednalo se o televizního hlasatele, přičemž stěžovatelé byli umístěni ve zvláštní cele – kovové kleci v soudní síni a i když se jednalo o osoby dosud bezúhonné, medializované soudní jednání za této situace mohlo vyvolávat domněnku, že se v případě stěžovatelů jednalo o extrémně nebezpečné zločince. Pokud jde o žalobcem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2014 spisová značka III. ÚS 366/14, tento se zabýval otázkou přiložení pout obžalovanému v průběhu hlavního líčení, za situace, kdy stěžovateli byla při hlavním líčení jako tak zvaný donucovací prostředek přiložena pouta, přičemž v citovaném nálezu Ústavní soud na základě shromážděných důkazů nespátřuje svévoli v tom, vycházel-li obecný soud při úvaze dle § 12 odstavec 2 jednacího řádu ze zjištění, že stěžovatel je [REDACTED]

[REDACTED] V tomto konkrétním případě byla ústavní stížnost stěžovatele Ústavním soudem zamítnuta jako nedůvodná.

S poukazem na výše uvedené soud uzavřel, že odpovídající výši zadostiučinění za eskortaci žalobce v poutech k třiceti hlavním líčením z titulu nezákonného rozhodnutí je částka v celkové výši 12 000 Kč – to je 400 Kč za každou jednotlivou takovou eskortu, a to právě s odkazem na analogicky použité rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR spisová značka 30 Cdo 914/2011. Ve zbývajícím rozsahu pak byl nárok žalobce soudem zamítnut (výrok II. rozsudku). Nad rámec uvedeného soud dodává, že v případě, kdy by žalobce odvozoval existenci nemajetkové újmy za eskortaci k hlavním líčením z titulu nesprávného úředního postupu – to je, že žalobce neměl být k hlavním líčením eskortován v poutech, i když byl ve vazbě, zde by se jednalo o nárok promlčený, neboť šestiměsíční promlčecí doba začala běžet vždy s realizací každé jednotlivé eskorty. Obdobně lze dle názoru soudu postupovat i v případě, kdy žalobce tvrdí, že neměl být k hlavním líčením eskortován před zraky veřejnosti a médií, i když byl ve vazbě. Zde by se taktéž jednalo o újmu spojenou s nesprávným úředním postupem.

V souladu s ustanovením § 120 odst. 1 o. s. ř. soud zamítl další návrhy na doplnění dokazování – konkrétně návrhy žalobce na výslech obhájce žalobce – advokáta JUDr. Adama Černého, výslechy ostatních obhájců spoluobžalovaných v předmětné trestní věci, výslech soudce Krajského soudu v Praze Mgr. Roberta Pacovského a dalších členů senátu – přisedících doc. Ing. Tomáše Míčunka, Jaroslava Otáhala a PhDr. Aleny Křížové, výslech státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze JUDr. Petra Jiráta, to vše za účelem bližšího popsání okolností, za nichž se uskutečnily eskorty žalobce k předmětným hlavním líčením (tj. počet přítomných osob, které měly možnost pozorovat žalobce v dehonestující situaci – v poutech, přítomnost zástupců médií – fotografů, kameramanů, reportérů, přítomnost dalších soudních osob a veřejnosti), a dále provedením místního šetření v budově Krajského soudu v Praze z hlediska přístupových tras z eskortních cel do předmětné jednací síně číslo 6 (II. patro soudní budovy „A“ Krajského soudu v Praze) či fotografiemi budovy soudu k tomu, zda bylo možno vést žalobce do jednací síně jiným způsobem – tedy boční chodbou bez účasti médií, a to z důvodu nadbytečnosti těchto důkazů s ohledem na další důkazy výše uvedené a shora zaujatý právní názor. Z ostatních důkazů v řízení provedených soud nezjistil skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci, a proto je v odůvodnění tohoto rozsudku podrobně nehodnotil.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. Soud při rozhodování o nákladech řízení vyšel z toho, že měl-li účastník v projednávané věci úspěch pouze částečný, je třeba náhradu nákladů řízení poměrně rozdělit. Dle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2016, spisová značka 30 Cdo 1435/2015 platí, že při určování poměrů úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na její peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada

škody v penězích, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. se dle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 1. 2014, spisová značka 30 Cdo 3378/2013 vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu – to je z částky 50 000 Kč. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se odměna určí součtem odměn za všechny spojené věci. V tomto konkrétním případě, kdy žalobce uplatněné nároky spojil ke společnému projednání již v podané žalobě, to znamená, že se za tarifní hodnotu z hlediska dvou uplatněných nároků na náhradu škody a dvou uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy považuje částka 154 254 Kč (9 000 Kč + 45 254 Kč + 50 000 Kč + 50 000 Kč). Dále je třeba uvážit, když předmětem řízení byly čtyři posledně uvedené nároky, že žalobce měl plný úspěch pouze co do nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu za eskortaci žalobce k hlavním líčením s tarifní hodnotou 50 000 Kč a částečně za požadované obhajné se výši 19 421 Kč (žalovaná plnila na tuto část obhajného až po podání žaloby), to je v celkové výši tarifní hodnoty 69 421 Kč. Co do uplatněného nároku na náhradu škody v rozsahu zbývající části obhajného ve výši 25 833 Kč, co do požadované náhrady škody v podobě ušlého zisku ve výši 9 000 Kč a co do požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu za zákaz vycestování v tarifní hodnotě 50 000 Kč – to je v celkové částce 84 833 Kč žalobce nebyl v řízení úspěšný. Z uvedeného vyplývá, že žalobce měl úspěch ve výši 45 % z celkově požadovaných nároků a žalovaná ve výši 55 %. Po odečtu úspěchu od neúspěchu má tak žalovaná nárok na náhradu 10 % z celkové výše nákladů řízení. Náklady řízení žalované jsou představovány v paušální výši 300 Kč za každý úkon ve věci dle ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. a dle vyhlášky č. 54/2015 Sb. Konkrétně se jedná o vyjádření žalované k žalobě ze dne 27. 4. 2015, přípravu účasti na jednání soudu dne 14. 12. 2016, účast na jednání soudu dne 14. 12. 2016 – 2 úkony, příprava účasti na jednání dne 26. 4. 2017, účast na jednání soudu dne 26. 4. 2017 – 2 úkony, dále vyjádření žalované k odvolání žalobce ze dne 13. 10. 2017, příprava účasti na jednání před odvolacím soudem dne 18. 10. 2017, účast na jednání před odvolacím soudem dne 18. 10. 2017, příprava účasti na jednání soudu prvního stupně dne 24. 1. 2018, účast na jednání soudu dne 24. 1. 2018, vyjádření žalované ze dne 15. 3. 2018, příprava účasti na jednání dne 19. 3. 2018, účast na jednání soudu dne 19. 3. 2018, příprava účasti na jednání dne 16. 4. 2018, účast na jednání soudu dne 16. 4. 2018, příprava účasti na jednání dne 23. 4. 2018 a účast na jednání soudu dne 23. 4. 2018 – tj. 19 x 300 Kč = 5 700 Kč. 10 % z této částky je pak představováno částkou 570 Kč, přičemž posledně uvedená částka byla také žalované na náhradu nákladů řízení soudem přiznána (výrok III. rozsudku). Soud nepřiznal oproti požadavku žalované úkon za písemné podání žalované ze dne 16. 1. 2017, neboť se z hlediska tohoto úkonu nejedná o úkon dle advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 23. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šmídová
předsedkyně senátu